

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΕΩΝ ΤΟΛΣΤΟΪ.

Ἡ οικογένεια τοῦ Τολστόϊ ἐλκεῖ τὸ γένος ἐκ τινος γερμανοῦ, ὀνομαζομένου Ἑρρίκου, ὅστις ἐν ἔτει 1353 ἀφίκετο μετὰ τῶν δύο αὐτοῦ υἱῶν εἰς Τσέρνικωφ. Ὁ δευτερότοκος αὐτοῦ υἱὸς Θεόδωρος ἀπέθανεν ἄνευ τέκνων· οὕτω δὲ ἅπανα ἡ οικογένεια κατὰγεται ἐκ τοῦ πρωτοτόκου υἱοῦ Κωνσταντίνου. Οὗτος δὲ, ὡς καὶ οἱ κατιόντες αὐτοῦ, ἠνώθησαν ἀμέσως μετὰ τῶν ἀρχαιοτέρων οἰκογενειῶν τῆς χώρας. Ὁ δὲ κόμης Λέων ἀποτελεῖ μέρος τοῦ 20 κλάδου τῆς γενεαλογίας, ἀρχομένης ἀπὸ τοῦ Ἑρρίκου.

Ὁ πρῶτος ἐκ τῶν κομήτων Τολστόϊ ὑπῆρξεν ὁ Πέτρος Ἀνδρέεβιτς, μυστικοσύμβουλος, διπλωμάτης, πρεσβευτὴς τῆς Ρωσίας ἐν Κωνσταντινουπόλει, εἴτα δὲ πρόεδρος τοῦ ἐμπορικοῦ ἐπιμελητηρίου καὶ γερονσιαστής. Ἐλαβε τὸν τίτλον τοῦ κόμητος ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Πέτρου τοῦ Α' τῇ 9ῃ μαΐου 1727. Ὁ βίος αὐτοῦ ὑπῆρξε πλήρης περιπετειῶν. Κατὰ τὸν μῆνα δὲ μαΐου τοῦ 1727, μετὰ τὴν εἰς τὸν θρόνον ἀνάρρησιν Πέτρου τοῦ Β', ὁ κόμης Πέτρος Τολστόϊ, ἐστερήθη τοῦ τίτλου τοῦ κόμητος, ἐγένετο ἐκπτώτος τοῦ βαθμοῦ αὐτοῦ καὶ ἐνεκλείσθη ἐν τῇ μονῇ τοῦ Σολοβέτς, ἐν ᾗ ἀπεβίωσε. Μόνον δ' ἐν ἔτει 1760, ἐπὶ τῆς βασιλείας τῆς Ἐλισάβετ Πετρόβνας, ὁ τίτλος τοῦ κόμητος ἀπεδόθη εἰς τοὺς γόνους αὐτοῦ, εἰς τὸν ἑγγονον αὐτοῦ Ἀνδρέαν, πρὸςπάτορα τοῦ κόμητος Λέοντος.

Ὁ κόμης Ἀνδρέας, ὅστις ἀπεβίωσε τῷ 1803, ἦτο πατὴρ τοῦ κόμητος Ἡλίας, τοῦ διασήμεου διοικητοῦ τῆς Καζάνης, ὅστις ἀπέκτησε τέσσαρα τέκνα, δύο θυγατέρας, τὴν Ἀλεξάνδραν καὶ τὴν Πέλαγίαν, καὶ δύο υἱούς, τὸν Ἡλίαν, ἀποθανόντα ἄτεκνον, καὶ τὸν Νικόλαον, ἀποβιώσαντα τῷ 1837, ὅστις δὲ ἦτο πα-

τὴρ τοῦ κόμητος Λέοντος. Ὁ κόμης Νικόλαος ἔσχεν ἐν ὅλῳ πέντε τέκνα, τέσσαρας υἱούς, τὸν Νικόλαον (γεν. τῷ 1823), τὸν Σέργιον (γεν. τῷ 1826), τὸν Δημήτριον (γεν. τῷ 1827), καὶ τὸν Λέοντα (γεν. τῷ 1828), καὶ μίαν θυγατέρα, τὴν Μαρίαν, γεννηθεῖσαν τῷ 1830.

Ὁ κόμης Ἡλίας Ἀνδρέεβιτς, ὁ πάππος τοῦ κόμητος Λέοντος, εἶναι λίαν γνωστὸς παρὰ τῷ ρωσικῷ φιλολογικῷ κόσμῳ. Ὁ ἑγγονος αὐτοῦ παρεισθήγαγεν αὐτὸν ὑπὸ τὸ ἴδιον αὐτοῦ ὄνομα εἰς τὸ ὑπὸ τὸν τίτλον «Ὁ Πόλεμος καὶ ἡ Εἰρήνη» μυθιστόρημα αὐτοῦ, ἐν ᾧ παρεισθήγαγεν ὡσαύτως καὶ τὸν πατέρα του, τὸν κόμητα Νικόλαον, ὑπὸ τὸ ὄνομα καὶ τὸν χαρακτῆρα τοῦ Νικολάου Ροστώφ.

Ὁ Ἡλίας Ἀνδρέεβιτς Τολστόϊ, γεννηθεὶς ἐν ἔτει 1757, ἀφίερωσεν ὅλην τὴν νεότητά αὐτοῦ καὶ τὴν ὠριμὴν ἡλικίαν εἰς τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν. Μετὰ δὲ τὸν πόλεμον, τῇ 15 μαΐου 1815, διορίσθη διοικητὴς τῆς Καζάνης, καταλαβὼν τὴν θέσιν ταύτην ἐπὶ πέντε ἔτη. Ἐνεκα δὲ τῆς μετρίας διανοητικῆς ἀναπτύξεως καὶ τοῦ ἀδυνάτου καὶ ἀνησύχου χαρακτῆρος τοῦ κόμητος Ἡλίας λίαν ταχέως παρέλυσεν καθ' ὁλοκλήριον ἡ διοίκησις τοῦ κυβερνεῖου Καζάνης. Ἐν ἅπασι τοῖς ἀρχείοις τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἀνευρίσκομεν τὰς ἐνοχοποιητικὰς ἐνδείξεις τῆς παραλύσεως ταύτης τῆς ἐξουσίας καὶ τῶν ταύτῃ συμπαρομαρτησάντων καταχρήσεων. Ἐπὶ τέλους δὲ τὸ γεγονός ἀνῆνέθη εἰς ὑψηλοτέρους κύκλους, ἀποτέλεσμα δὲ τοῦ διασήμεου τούτου ἦν ἡ ἀποστολὴ εἰς Καζάνην δύο γερονδιασίδων ὡς πληρεξουσίων πρὸς ἐνέργειαν ἀνακρίσεων, αἵτινες ἔφερον εἰς φῶς σοβαρώτατα γεγονότα. Ἀποτέλεσμα δὲ τῶν ἀνακρίσεων τούτων ἦτο ὁ διορισμὸς διαρκοῦς ἐπιτροπῆς καὶ ἡ παῦσις τοῦ κόμητος Τολστόϊ, ὅστις δὲν ἐπέζησε μετὰ τὴν πλήρη αὐτοῦ καταστροφὴν, ἀποβιώσας κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ.

ΠΟΙΚΙΛΗ ΔΙΑΛΕΞΙΣ.

Τὸ κυριώτατον φιλολογικὸν γεγονός κατὰ τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει ἦσαν αἱ ἀρχαιρεσίαι τοῦ πρεσβυτεῦς Ἑλληνικοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου, τελεσθεῖσαι τῇ παρελθούσῃ κυριακῇ. Κατὰ τὰ ἄρθρα 97 καὶ 98 τοῦ κανονισμοῦ τοῦ Συλλόγου ἐγένετο ἡ ἐκλογὴ τῶν κοσμητόρων, τῶν ὁκτὼ διαρκῶν ἐπιτροπῶν καὶ τῶν δύο ἐπιμελητῶν, ἧτοι τοῦ τῶν ἀρχαιολογικῶν συλλογῶν καὶ τῆς ὁργανοθῆκης. Κοσμητορες ἐξελέγησαν οἱ ἑξῆς: Πρόεδρος, Στ. Κέπετζης· ἀντιπρόεδροι, Μ. Κεφάλας καὶ Κωνστ. Μεταξῆς· γενικὸς γραμματεὺς, Χρ. Πανταζίδης· εἰδικὸς γραμματεὺς, Π. Νικολόπουλος· βιβλιοφυλάξ, Ν. Παπαγιαννόπουλος· ταμίας, Δ. Μηλιώτης καὶ λογιστής, Δ. Κοντογεώργης. Ἐξ αὐτῶν τὸ πρῶτον ἀναλαμβάνουσι καθήκοντα κοσμητορὸς ἐν τῷ Συλλόγῳ οἱ κ.κ. Στ. Κέπετζης, Κ. Μεταξῆς καὶ Π. Νικολόπουλος, ὁ δὲ κ. Χρ. Πανταζίδης ἦν τῶς ἐπὶ διετίαν εἰδικὸς γραμματεὺς. Ὁ μὲν κ. Κεφάλας ἐκ τῶν λοιπῶν ἦν ἀντι-

πρόεδρος καὶ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος, οἱ δὲ κ.κ. Ν. Παπαγιαννόπουλος, Δ. Μηλιώτης καὶ Δ. Κοντογεώργης ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἤδη ἐξετέλεσαν τὰ καθήκοντα ἅπερ καὶ αὖθις ἀνετέθησαν αὐτοῖς. Ἀναγράφοντες ταῦτα, καθήκον ἡμῶν λογιζόμεθα νὰ συγχαρῶμεν πᾶσι τοῖς νέοις κοσμητορῶσι. Περὶ δὲ τῶν ἔργων τῶν ἀπερχομένων κοσμητόρων, ἐν οἷς εἴχομεν τὴν τιμὴν νὰ συγκαταλεγώμεθα, ἐπιφυλασσόμεθα νὰ ὁμιλήσωμεν μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐτησίας ἐκθέσεως τοῦ προέδρου κ. Δ. Μαλιάνου, γενησομένην κατὰ τὴν ἐπέτειον ἐορτῇ τοῦ Συλλόγου. Ἐκ τῆς ἐκθέσεως ταύτης μάλιστα καταδεικνύεται τὸδε: ὅτι ἀθρόως καὶ ἀνευ ἐπιδείξεων, ἅς τινες λατρεύουσι σφόδρα, ἐπετελεσθήσαν ἔργα ἀνακρινόμενα καὶ ἡμῶν τὰς καλλίστας τῶν ἐποχῶν τοῦ υπερτριακονταετοῦς βίου τοῦ Συλλόγου.

Γ. Γ. Εἴχομεν γράψαι τὰ ἀνωτέρω ὅτε ἐγένετο γνωστὸν ἐπισήμως ὅτι ὁ ἐκλεγὼς πρόεδρος κ. Στ. Κέπετζης παραιτεῖται τὴν προεδρίαν, ἐφ' ᾧ καὶ συνεκλήθη αὖριον ὁ Σύλλογος πρὸς ἐκλογὴν νέου προέδρου.

* *

Πρὸ τινῶν ἡμερῶν μόλις ἀφίκετο εἰς τὴν ἡμετέραν πόλιν ὁ πρεσβευτὴς τῆς Σερβίας κ. Γεώργεβιτς. Τὴν ἔλυσιν δ' αὐτοῦ ἀναγράφουμεν ἐνταῦθα, χαίρειντες τὸν ἄνδρα ὡς ἄνθρωπον τῶν

1820 ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὴν κοινοποιηθεῖσαν αὐτῷ παύσιν του.

Ὁ κόμης Ἡλίας εἶχε νυμφευθῇ τὴν πριγκίπισσαν Πελαγίαν Νικολαέδναν Γορτζακῶφ, ἐξ ἧς ἔσχε τέσσαρα τέκνα. Ὁ πρωτότοκος αὐτοῦ υἱὸς Νικόλαος, ὁ πατὴρ τοῦ κόμης Λέοντος, ἐγεννήθη τῷ 1797. Ἐν τοῖς ἀρχαίοις τοῦ πανεπιστημίου τῆς Καζάνης εὐρέθη ἐπίσημον ἔγγραφον, ἐμφαίνον διὰ τίνος τρόπου ὁ κόμης Λέων Τολστόϊ ἐχρησιμοποίησεν ἐν τοῖς μυθιστορήμασιν αὐτοῦ τὴν ἀληθῆ ἱστορίαν τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ.

Τὸ ἔγγραφον τοῦτο, φέρον ἡμερομηνίαν 29 ἰανουαρίου 1825, ἔχει ὧδε :

«Ὁ ὑπογεγραμμένος συνταγματάρχης κόμης Νικόλαος, υἱὸς τοῦ Ἡλίου Τολστόϊ, ἡλικίας 28 ἐτῶν, ἔλαβε τὸ παράσημον τοῦ Ἀγίου Βλαδимиρου δ' τάξεως. Εἶναι εὐγενής, ἀλλὰ δὲν ἔχει δούλους. Χρηματίσας κατ' ἀρχὰς γραμματεὺς τοῦ κυβερνείου, κατετάχθη εἰτα εἰς τὸν στρατὸν ἐν ἔτει 1812 ὡς σημαιοφόρος ἐν τῷ τρίτῳ τακτικῷ συντάγματι τῶν Κοζάκων τοῦ Ἰρκούτσκ· τὸ αὐτὸ δὲ ἔτος μετετέθη εἰς τὸ σύνταγμα τῶν Οὐσσάκων τοῦ Ἰρκούτσκ, τῇ δὲ 27 ἀπριλίου 1813 προυδιδάσθη εἰς ὑπολοχαγὸν καὶ τῇ 7 ὁκτωβρίου εἰς ταγματάρχην. Κατ' αὐγουστον δὲ τοῦ 1814 μετετέθη μετὰ τοῦ βαθμοῦ ταγματάρχου εἰς τὸ σύνταγμα τοῦ ἱππικοῦ τῆς φρουρᾶς [τῇ δὲ 14 μαρτίου 1819 ἐτέθη εἰς διαθεσιμότητα μετὰ τοῦ βαθμοῦ συνταγματάρχου καὶ διωρίσθη βοηθὸς τοῦ ἐπιθεωρητοῦ τῆς ἐν Μόσχᾳ διευθύνσεως τῶν ὀρφανῶν τοῦ πολέμου. Κατὰ τὸν χρόνον τῆς ὑπηρεσίας αὐτοῦ ἔλαβε μέρος εἰς ὅλας τὰς ἐκστρατείας μέχρη τῆς εἰς Παρισίους εἰσόδου τῶν ρωσικῶν στρατευμάτων. Ἐτέθη δὲ εἰς ἀποστρατείαν τῇ 8 ἰανουαρίου 1824 ἕνεκα λόγων οἰκογενειακῶν».

Ὁ κόμης Νικόλαος ἐνυμφεύθη τὴν πριγκίπισσαν

Μαρίαν Νικολαέδναν Βολκόνσκα, μπτέρα τοῦ μυθιστοριογράφου, ὅστις ὅμως δὲν διετήρησε τὴν ἀνάμνησιν αὐτῆς, ἅτε ἀποθανούσης τὸ 1830, ἥτοι καθ' ἣν ἐποχὴν ὁ υἱὸς αὐτῆς Λέων ἤγε τὸ δεύτερον ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτοῦ. Τίς δύναται νὰ μὴ ἀναγνωρίσῃ αὐτὴν ἐν τῷ προσώπῳ τῆς Μαρίας Βολκόνσκας ἐν τῷ μυθιστορήματι Ὁ Πόλεμος καὶ ἡ Εἰρήνη; Τὸ μυθιστόρημα τοῦτο ἐξηγεῖ ἡμῖν τὴν λυπηρὰν κατάστασιν τῆς περιουσίας τοῦ κόμης Νικολάου καὶ καταδεικνυσθὶν ἡμῖν ὅτι αὐτὴ ἐβεβλῆθη διὰ τοῦ γάμου τοῦ Λέοντος μετὰ τῆς πριγκίπισσας Μαρίας. Ἀλλὰς τε, ὁλόκληρον τὸ μυθιστόρημα τοῦτο παρακολουθεῖ μετὰ λεπτομεροῦς ἀκριθείας τὴν ἀληθῆ ἱστορίαν τῆς οἰκογενείας τοῦ συγγραφέως.

Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ γάμου τούτου μετὰ τῆς πριγκίπισσας Βολκόνσκας χρονολογεῖται ἡ μεγάλη περιουσία τῶν κομητῶν Τολστόϊ, χωρὶς νὰ ἐξαίρεσώμεν τὰς ἀπεράντους γαίας τῆς Γιαζνάνγιας Πολάνας, ἐν αἷς διαμένει νῦν ὁ κόμης Λέων. Ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ προμνημονευθέντος ἔγγραφου, ὁ κόμης Νικόλαος δὲν εἶχε δούλους· ἀπεναντίας ἐξ ἑτέρου ἔγγραφου μανθάνομεν ὅτι ἡ σύζυγος αὐτοῦ εἶχεν ἀπεράντους καὶ πολυπληθεῖς ἰδιοκτησίας καὶ χιλιάδας ψυχῶν ἐξαρτωμένων παρ' αὐτῆς.

Ἐκ τῶν δύο θείων τοῦ κόμης Λέοντος, ἡ πρωτότοκος Ἀλεξάνδρα εἶχε νυμφευθῇ τὸν κόμητα Βὸν Δερ Ὁστεν-Σάσεν. Ἐν ἔτει δὲ 1837, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς, ἀνέλαβε τὴν κηδεμονίαν τῶν ἀνηλίκων αὐτοῦ τέκνων· ἀλλ' ἡ κηδεμονία αὐτὴ ἔπαυσεν ὅτε οἱ ἀνεψιοὶ αὐτῆς ἀπῆλθον εἰς Καζάνην. Ἐκτοτε ἡ γυνὴ αὐτὴ οὐδὲν πρὸς τὸν διεδραμάτισεν ἐν τῷ βίῳ τοῦ ἡμετέρου μυθιστοριογράφου.

Τὸ ἀντίθετον ἀκριδῶς συνέβη ὡς πρὸς τὴν ἑτέραν θείαν τοῦ κόμης Λέοντος, τὴν κόμηςσαν Πελαγίαν,

γραμμάτων καὶ ἰδίᾳ ὡς κάτοχον τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης. Ὁ κ. Γεώργιες ἐν Ἀθήναις, ὡς πρεσβευτὴς τῆς Α. Μ. τοῦ βασιλέως τῶν Σέρβων, διατρέθων, ἑλληνιστὶ ὠμίλησεν ἀπὸ τοῦ βήματος τοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου Παρασσὸς περὶ τῆς σερβικῆς φιλολογίας, αἱ δὲ ἐφημερίδες τότε ἔσπευσαν νὰ ἀναγράψωσι τὰ κατὰ τὸ ἀνέγνωμα καὶ νὰ ἐγκωμιάσωσι τὸν ἀγορευτὴν, εἰκόνας δ' αὐτοῦ νὰ δημοσιεύσωσι.

*
*
*

Κατ' αὐτὰς ἀπεβίωσεν ἐν Κερκύρᾳ νεαρὸς καὶ εὐέλπης ποιητὴς ὁ Κώστας Κρυστάλλης. Τὰ κυριώτατα αὐτοῦ ἔργα εἶνε Ὁ Τραγουδιστὴς τῆς Στάνης καὶ τοῦ Χωρίου, τὰ Ἀγροτικά καὶ τὰ Πεσογραφήματα, πάντα ἀποπνέοντα γλυκὺ ἄρωμα, γεγραμμένα δὲ εἰς δημόδιον γλῶσσαν.

*
*
*

Ὁ ἀναγινώσκων τὴν ἐκτενεστάτην ἔκθεσιν, ἣν ὁ διευθυντὴς τῆς ἐν Ἀθήναις Γαλλικῆς σχολῆς κ. Homolle ἐδημοσίευσεν ἐν τῇ ἐγκρίτῳ τῶν Παρισίων Ἐφημερίδι τῶν Συζητήσεων περὶ τῶν ἐν Δελφοῖς διενεργουμένων ἀνασκαφῶν, ὁμολογουμένως θαυμάζει τὸ τε πλῆθος καὶ τὴν ἀξίαν τῶν ἀνακαλύψεων, διότι σὺν τῷ Θησαυρῷ τῶν Ἀθηναίων, τῷ Ὑμνῷ τοῦ Ἀπόλλωνος, ταῖς μετόπισι τοῦ πάλαι δικαστοῦ νοῦ τοῦ υἱοῦ τῆς Αἰτῆς.

ἐξήλθον εἰς φῶς πολλὰ πολὺ τὸ φῶς εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς τέχνης καὶ τὴν καθόλου ἀρχαιολογίαν παρέχοντα. Ἡ Γαλλικὴ σχολὴ βεβαίως εἶνε ἀξία πάσης εὐγνωμοσύνης, ἀλλὰ, καθὰ αἱ ἀθηναϊκαὶ ἐφημερίδες ἀναγράφουσιν, ἡ διευθυνσις τῶν ἀνασκαφῶν ἐπιθυμεῖ νὰ περιβάλῃ τὰ κατ' αὐτὰς διὰ μυστηρίου. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἡ Γαλλικὴ σχολὴ δικαιοῦται ἠθικῶς τε καὶ νομίμως νὰ ἔχῃ τὴν προτεραιότητα τῆς δημοσιεύσεως τῶν ἀνακαλυπτομένων, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀπαγόρευσις πάσης δημοσιεύσεως ὑπὸ τοῦ ἑλληνικοῦ τύπου περὶ ἐνδιαφερόντων μάλιστα τοῦς Ἑλλήνας πραγματῶν εἶνε ἄδικος καὶ ἀσπληνῆς. Ἡ ἐπιστημονικὴ καὶ λεπτομερὴς δημοσίευσις ἀνήκει τῇ σχολῇ, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀγγελία τῶν ἀνακαλύψεων δὲν εἶνε δίκαιον νὰ γίνηται γνωστὴ διὰ τῶν γαλλικῶν μόνων ἐφημερίδων. Ἀποδῶμεν τὰ τοῦ Καίσαρος τῷ Καίσαρι.

*
*
*

Ὁ διάσημος μυθιστοριογράφος κ. Paul Bourget, ὁ συγγραφεὺς τῆς Κοσμοπόλεως καὶ ἀρχηγὸς τῆς ἀναλυτικῆς σχολῆς, ὡς αὐτὸς αὐτὴν ἀπεκάλεσε, ὑπέβαλε τὴν ὑποψηφιότητα αὐτοῦ ἐν τῇ ἑορᾷ τοῦ εὐ πρὸ πολλοῦ ἀποθανόντος Maxime de Camps ἐν τῇ Γαλλικῇ Ἀκαδημίᾳ. Ἐν τῇ συνεδίᾳ αὐτῆς τῆς 5/17 ἱσταμένου ὁ ἰσόβιος γραμματεὺς τῆς ἐπιφανοῦς Ἀκαδημίας ἀνέ-

ἡ τις διέμενε ἐν Καζάνῃ, ἔνθα ἀπὸ τοῦ 1840 μέχρι τοῦ 1850 διεδραμάτισε σπουδαιότατον πρόσωπον. Ὁ πατὴρ αὐτῆς ἔδωκεν αὐτῇ ὡς σύζυγον τὸν Βλαδίμηρον Ἰδάνοβιτς Ζούζκωφ, συνταγματάρχην τῶν Οὐσάρων ἐν διαθεσιμότητι. Ἀποθανὼν δὲ τὸ 1869, ὁ Ζούζκωφ κατέλειπε ἐν Καζάνῃ ἀγαθὰς ἀναμνήσεις ὡς ἀνθρώπος νοήμων καὶ γεπαιδευμένος, ἀλλὰ, παρὰ πάντα ταῦτα, χαρτοπαίκτης, ἡσώτος καὶ πολυδάπανος. Καίτοι δὲ κατήγετο ἐκ καλῆς οἰκογενείας καὶ ὡς ἐκ τῆς θέσεως αὐτοῦ διετήρει σχέσεις μετὰ τῆς ὑψηλῆς κοινωνίας τῆς Καζάνης, οὐχ ἥττον ὁμως εἶχε παραγκωνισθῇ πάντοτε.

Ἡ σύζυγος αὐτοῦ Παυλίνα, ἡ θεία τοῦ κόμης Λεόντιος, ἀπετέλει καταπληκτικὴν ἀντίθεσιν, παραβολομένη πρὸς τὸν σύζυγον αὐτῆς. Αὐτὴ «ἡ ἀγαθὴ θεία, ἡ ἀθωότερα συνειδησις τοῦ κόσμου», ὡς ἀπεκάλει αὐτὴν μετὰ τινος εἰρωνείας ἰδὼς ὁ κόμης Τολστόϊ ἐν τῇ Ἑξομολογῇ αὐτοῦ, εἶχε κληρονομήσει παρὰ τῆς πατρικῆς οἰκογενείας πάσας τὰς παραδόσεις καὶ πάσας τὰς ιδέας τῆς ρωσικῆς εὐγενείας τοῦ παρελθόντος αἰῶνος. Ἦτο ἀγαθωτάτη γυνὴ, ἀλλὰ περιορισμένης διανοητικῆς ἀναπτύξεως καὶ πλήρης δεισιδαιμονιῶν καὶ προλήψεων, ἐφ' ᾧ καὶ πολλὰς πολλακίς ἐδοκίμασε θλίψεις. Ἐτερον χαρακτηριστικὸν τῆς φύσεως αὐτῆς ἦτο ἡ βαθεῖα θρησκευτικὴ αὐτῆς πίστις, ἥ τις μετετρέπη ἐπὶ τέλους εἰς φανατισμόν. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ συζύγου αὐτῆς, ἀπεσύρθη εἰς Κίεβον, ἔνθα ἐξεμέτρησε τὸ ζῆν ἐν τινὶ μὲνῃ. Παρὰ τῇ θείᾳ του δὲ ταύτῃ διέμεινε ὁ κόμης Λέων Τολστόϊ κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς ἐν τῷ πανεπιστημίῳ Καζάνης φοιτήσεως αὐτοῦ.

(Ἐπεται τὸ τέλος.)

NICOLAS ZAGOSCINE.

ΣΤΗΝ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ.

K. Μάρφ

Ρόδα πολύχρωμα, δροσολουσμένα
ποῦ χύνουν γύρω μας τόση εὐωδιά,
γιὰ σένα λάμπουνε, γλυκεῖα παρθένα
οὐρανογέννητη πρωτομαγιά

Κρίνα λευκότετα κρίνα θλιμμένα
πέρνουν στὴν ὄψι των χαρὰς θωριά
γιατὶ τὰ κάλλη των τ' ἀφροπλάσματα
ο' ἐσὲ χαρίζουνε πρωτομαγιά.

Πορτοκαλόδενδρα μυριανθισμένα
καὶ δενδρολόεμονα ὅλ' εὐωδιά
γιὰ σέν' ἀνθίζουνε, μόνο γιὰ σένα
εἶναι κατάλευκα, πρωτομαγιά

Πουλιὰ μυριόστομα, ξετρελλαμένα
ψέλνουν ἀσύγκριτα μέσ' τὰ κλαδιά
στὸν κόσμο δείχνοντας πῶς μόνο ἐσένα
ἔχουν βασιλίσσα, πρωτομαγιά.

Τὰ νειάτα ξένοιαστα ζευγαρωμένα
ἀπὸ μιὰν ἄγρυπνη τώρα βραδυά,
νὰ τραγουδῆσουνε τρέχουν ἐσένα
ἐσέν' ἀνθόπλαστη πρωτομαγιά.

Καὶ τὰ γεράματα τὰ πικραμένα
μὲ τ' ἀργοχτύπημα μέσ' τὴν καρδιά,
πίσω σὺ σέρνονται γλυκεῖα παρθένα
οὐρανογέννητη πρωτομαγιά.

M. Μαλακάδης

γνω τὴν πρὸς τοῦτο ἐπιστολὴν τοῦ ἐξόχου φιλοσόφου μυθιστοριογράφου.

Ἀνταποκριτὴς τῆς *Nature* παρατήρησεν ἐν Βιρμινγάμῃ τοὺς κλονισμοὺς τῶν σεισμικῶν διακυμάνσεων, αἵτινες τοσαῦτα δεινὰ ἐπῆνεγκον ἐν Ἑλλάδι τῇ 15)27 ἀπριλίου. Αἱ παρατηρήσεις ἐγένοντο τῇ δαπάνῃ τῆς ἐπιτροπῆς τῶν σεισμῶν τῆς βρετανικῆς Ἑταιρείας πρὸς προαγωγὴν τῶν ἐπιστημῶν, μέσῳ ἰδιαιτέρου ἐργαλείου ἐφευρεθέντος ὑπὸ τοῦ Horace Daurwin.

Αἱ κινήσεις παρατηρήθησαν τῇ 7, 59' τῆς ὥρας καὶ μικρὴν κατὰ μικρὸν ἰσχυροποιούντο μέχρι τῆς 8, 3' ὥρας, ἀφ' ἧς ἤρξαντο ἐξαθενοῦσαι μέχρι τῆς 8, 28', στιγμῆς ἀφ' ἧς ἐπαύσαντο ὅσαι ἀντιληπταί. Παραβαλὼν δ' ὁ ἀνταποκριτὴς τοὺς ἀριθμοὺς τούτους πρὸς τὰς ἐξ Ἀθηνῶν ληφθεῖσας πληροφορίας, αἵτινες ἀναφέρονται εἰς τοὺς σεισμοὺς τῆς πόλεως ταύτης, διαβιβάζονται ὅτι ἡ διαφορὰ τῆς στιγμῆς τῶν κλονισμῶν ἐν τῇ πόλει τῆς Παλλάδος ἀπὸ τῆς ἀφίξεως τῶν δονήσεων εἰς Βιρμινγάμην δὲν ὑπερέβη τὰ 14 λεπτά. Ἡ ἀπόστασις τῆς μιᾶς ἀπὸ τῆς ἐτέρας πόλεως υπολογίζεται εἰς 2,500 χιλιόμετρα τοῦλάχιστον.

Γνωστὴ ἐστὶν ἡ ἑλληνικὴ διδάκτωρ δεσποινὶς Σεβαστὴ Καλλισπέρη, ἡ ἐν Παρίσις σπουδάζουσα. Ἡ δεσποινὶς αὕτη ἐποικοδο-

μητικὴν ποιεῖται νῦν ἔργον διδάσκουσα διὰ διαλέξεων ἐν τῷ ἱερῷ χώρῳ τῆς Ἀκροπόλεως κυρίας τε καὶ δεσποινίδας περὶ τῶν ἀθανάτων μυθιστοριῶν τῶν προγόνων καὶ ἀφηγουμένη τὴν πρὸς αὐτὰ συνδεομένην ἱστορίαν. Οὕτω πρό τινων ἡμερῶν ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως ὡμίλησε περὶ τοῦ Ἑρεχθίδου ὑπὸ καλλιτεχνικὴν, μυθολογικὴν καὶ ἱστορικὴν ἔκδοσιν. Ἐν ἐπιλόγῳ δὲ ἡ δεσποινὶς Καλλισπέρη ἐξέθηκε, τὴν γηραιὴν Θουκυδίδην ἐν νῷ ἔχουσα, τίνι τρόπῳ οἱ Ἀθηναῖοι ἐτίμων τοὺς ὑπὲρ τῆς πόλεως πεσόντας. Ἐκ τοῦ πανηγυρικοῦ τοῦ Ὀλυμπίου ὁρμωμένη καὶ τὰ ἐν αὐτῷ περὶ δικαιοσύνης καὶ ἀγράφων νόμων ἀναμνηνησκομένη ὡς καὶ τὰ περὶ τέρεως ἐν τῷ οἴκῳ, δι' ἧς οἱ Ἕλληνες ἐλθισμῶν τὰ λιπρὰ τοῦ βίου μέρη καὶ τὴν περίφημον φράσιν τοῦ Περικλέους «Φιλοκαλοῦμεν μετ' εὐτελείας καὶ φιλοσοφούμεν ἄνευ μαλακίας», λέγει ὅτι ταῦτα εἰς τὰς γυναικας κυρίως ἀφορῶσι, διότι εἰς αὐτῶν τὴν καρδίαν εἶνε ἰσχυρότερος ὁ ἄγραφος νόμος, ὅτι αὗται ἀν ἀναπτύσσονται ἀληθῶς καθιστῶσι τερπνὴν τὴν οἶκον καὶ ἐμπνέουσιν αἰσθήματα γενναῖα καὶ εὐγενῆ εἰς τοὺς ἔχοντας ὡς μερίδα τοῦ βίου τὴν ἐκτὸς τοῦ οἴκου πάλιν. Αἱ ιδεαὶ αὗται ὁρθοῦνται, ἐφ' ᾧ καὶ εὐχόμεθα νὰ ἐπεκταθῶσι καὶ συγχάριμεν τῇ λογίᾳ ἑλληνίδι παποῖθας ὅτι θὰ ἐμμείνη ἐν αὐταῖς οὐδαμῶς ἐπηρεαζομένη ἐκ τῶν περὶ δικαιοματιῶν τῆς γυναικὸς ὑπερβασίων.

O. A.